

ho též zasáhouti chtěli, či zda se tak stalo náhodou při útoku na manžele R-ovy, rozsudek nezjišťuje. Jest tu proto zmatek podle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. Stížnost vytýká tento nedostatek úmyslu i výroku odsuzujícímu obžalovaného pro přestupek podle §u 312 tr. zák. poukazem na to, že rozsudek odůvodňuje stejným způsobem skutkovou podstatu onoho zločinu podle §u 81 tr. zák. a přestupku podle §u 312 tr. zák. spáchaného skutkem, totiž uhozením průvodčího. Tím vytýká stížnost rozsudku zřejmě nejasnost v tom směru, že rozsudek nezjišťuje, které úderý kvalifikuje jako zločin podle §u 81 tr. zák. a které jako přestupek podle §u 312 tr. zák. Ježto se tato nejasnost týká okolností rozhodující, jest v tomto směru odůvodněn i zmatek podle §u 281 čís. 5 tr. ř. I bylo proto, ježto se nelze obejít bez nového hlavního přelíčení, za souhlasu generální prokuratury podle §u 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 uznati právem tak, jak se stalo.

Čís. 2623.

S hlediska §u 134 tr. ř. není nutno, by duševní stav obžalovaného byl zkoumán odbornými lékaři.

Podle §u 2 písm. a) — c) tr. zák. stejně jako podle §u 76 uh. tr. zák. jest jedině rozhodným, zda byl obžalovaný duševně chorý v době spáchaní trestného činu; simuluje-li duševní chorobu teprve za trestního řízení, není to ještě tvrzením ve smyslu §u 319 tr. ř., že byl duševně chorý v době spáchaní trestného činu.

§ 281 uh. tr. zák. nestanoví samostatné skutkové podstaty, přimykaje se k ustanovení §u 279 uh. tr. zák.

Zralá úvaha jest pojmovým znakem skutkové podstaty zločinu vraždy podle §u 278 uh. tr. zák. a nelze k ní přihlížeti ještě jako k přitěžující okolnosti.

Nepoužití ustanovení §u 92 uh. tr. zák. nelze napadati zmáteční stížností (§ 344 čís. 12 tr. ř.), nýbrž odvoláním, byl-li čin, spáchaný na Slovensku, souzen mimoslovenským soudem ve smyslu posl. odstavce §u 51 tr. ř.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1927, Zm I 649/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Hoře Kutné ze dne 9. října 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dvojnásobné vraždy podle §u 278 uh. tr. zák., zák. čl. V.:1878, zločinem nedokonané úkladné vraždy podle §§u 8, 134, 135 čís. 1 tr. zák. ze dne 27. května 1852, čís. 117 ř. zák., přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením podle §u 320 písm. e) téhož zákona a přestupkem podle §u 36 zbrojního patentu ze dne 24. října 1852, čís. 223 ř. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti podle čís. 5, 6 a 12 Šu 344 tr. ř. Zmateční důvod podle čís. 5 Šu 344 tr. ř. spatřuje v tom, že byl usnesením porotního soudu zamítnut při hlavním přelíčení ze 7. října 1926 návrh obhájců, by duševní stav obžalovaného byl zkoumán znalci z oboru chorob duševních (psychiatry). Především nutno zaujati stanovisko k otázce, generální prokuraturou při zrušovacím líčení nadhozené, zda je vůbec přípustno uplatňovati zmatek podle čís. 5 Šu 344 tr. ř. vzhledem k tomu, že obhájce obžalovaného vlastně souhlasil s výslechem znalců lékařů při porotním přelíčení. Než protokolární záznam připouští výklad obhájců, že obhájce obžalovaného souhlasil jen s tím, by lékaři znalci MUDr. Vladimír S. a MUDr. Jaroslav H. podali s o u č a s n ě nález a posudek, neboť se na místě tom výslovně mluví o tom, že z a s o u h l a s u veřejného obžalobce a o b h á j c e podali oni znalci lékaři s o u č a s n ě nález a posudek, a nelze tudíž tvrditi, že obhájce souhlasil s o s o b a m i slyšených znalců lékařů. Za těchto okolností jest zodpověděti onu otázku kladně. Ve věci samé nelze stížnosti přiznati oprávnění. Již za vyšetřování byl zkoumán duševní stav obžalovaného soudními znalci krajského soudu v Hoře Kutné MUDrem Jaroslavem H-em a MUDrem Přemyslem T-ym a ti dospěli k úsudku, že obžalovaný »není stížen žádnou duševní chorobou, že jest příčetný (v plném užívání rozumu) a že také v době činů za vinu mu kladených byl duševní zdráv a příčetný«. Při prvním hlavním přelíčení dne 29. dubna 1926 nedal obžalovaný na otázku předsedu k povšechným otázkám odpovědi. Stejně zachoval se, vyzván byv předsedou, by proti údajům přečtené obžaloby děj souvisle vylíčil, jakkoli byl upozorněn předsedou, že i bez jeho výpovědi může býti přelíčení provedeno. Obhájce obžalovaného navrhl na to, by vzhledem k tomu, že duševní stav obžalovaného byl zkoumán v lednu 1926, kdy znalci MUDr. Jaroslav H. a MUDr. Přemysl T. nevěděli o jeho sebevražedných pokusech, bylo přelíčení za účelem opětného zkoumání duševního stavu obžalovaného odročeno. Veřejný obžalobce ohradil se proti tomuto návrhu, zároveň však navrhl, by znalci byli slyšeni o tom, zda obžalovaný duševní chorobu nepředstírá a zda dovoluje jeho duševní a tělesný stav, by byl duševně přelíčení účasten. Předseda vyzval přítomné znalce MUDra H-a a T-ho, by podali posudek ohledně tělesného a duševního stavu obžalovaného a jeho schopnosti, býti jednání duševně účastným. Oni lékaři znalci prohlásili, že tělesný stav obžalovaného jest dostatečný, by líčení byl přítomen. Ohledně duševního stavu (simulace) prohlásili, že se nemohou vyjádřiti a že proto navrhují, by obžalovaný byl dodán do ústavu pro choromyslné a tam jeho duševní stav byl prozkoumán. Na to prohlásil předseda usnesení, že se líčení podle §§ů 275 a 276 tr. ř. odročuje za účelem zkoumání duševního stavu obžalovaného a zjištění, zda simuluje. Šlo tedy o to, by se zjistilo, zda lze proti obžalovanému, jevícímu známky duševní poruchy, hlavní přelíčení provésti (§ 275 ve spojení s Šem 226 tr. ř.). Soudní lékaři zemského trestního soudu v Praze universitní profesor Dr. S. a docent Dr. H. měli podati posudek

o nynějším duševním stavu obžalovaného, zkoumali však, překročivše tím ovšem rámeček úlohy jim vytknuté, netoliko nynější duševní stav obžalovaného, nýbrž i jeho duševní stav v době spáchání činů jemu za vinu kladených a došli k témuž výsledku, jako znalci MUDr. H. a MUDr. T. Při hlavním přelíčení ze dne 7. října 1926 prohlásil obhájce, že nelze s určitostí očekávat, že by obžalovaný mohl pozorovati (sledovati) celé přelíčení, a navrhl, by se lékaři vyjádřili o jeho duševním stavu. Zároveň namítl, že znalci Dr. S. a Dr. H. nejsou odborníky z oboru psychiatrie, a navrhl, by duševní stav obžalovaného byl zkoumán psychiatry. Návrh ten byl zamítnut usnesením porotního soudu, na jehož odůvodněnou se uvádí, že podle nynějšího stavu trestního řízení soud nemá za potřebné dáti podané již posudky přezkoumávat.

Usnesení, zmiňujíc se o p ř e z k o u m á n í posudků již podaných, vystihuje správně situaci, která tu podle shora vylíčeného byla v době návrhu. Návrh sám směřoval arci nejen proti posudkům, nýbrž i proti nálezům soudních znalců až dotud slyšených. Podle §§ 125 a 126 tr. ř. dlužno však nález po případě za příbrání jiných znalců opakovati neb opatřiti posudek jiných znalců jen tehdy, je-li nález nebo posudek stížen některou z vad neb některým z nedostatků tamtéž vypočtených. Takovýchto vad (nedostatků) obhájcův návrh podaným nálezům a posudkům nevytýkal, ani toho nečiní zmáteční stížnost, která stejně jako návrh spatřuje jediný důvod pro zkoumání duševního stavu obžalovaného psychiatry v tom, že znalci až posud slyšení nejsou podle jejího tvrzení odborníky v oboru chorob duševních. Nehledíc však k tomu, že toto tvrzení není ničím osvědčeno, nemá onen požadavek opory ani v zákoně. V § 134 tr. ř., stanovícím předpoklady, za nichž dlužno vyšetřiti duševní stav obviněného (obžalovaného), je řeč o lékařích vůbec. Ve příčině volby těchto lékařů soudem platí všeobecné pravidlo § 119 tr. ř., podle něhož zásadně příbrati jest znalce při tom kterém soudě pro určitý obor trvale ustanovené, při čemž i tehdy, jde-li o zkoumání duševního stavu, přicházejí v úvahu znalci lékaři dotyčného soudu vůbec vzhledem k tomu, že § 134 tr. ř. nepředpisuje, že by duševní stav musil býti vyšetřován odbornými lékaři. Zvýšenou záruku za spolehlivost a správnost šetření i posudku má zřejmě skýtati ustanovení téhož § 119, podle něhož (na rozdíl od § 118 tr. ř.) dlužno duševní stav obviněného dáti povždy zkoumati dvěma lékaři. Zároveň se zjevně předpokládá jednak, že soud zvolí lékaře, kteří svými vědomostmi a zkušenostmi zaručují, že úkolu na ně vznesenému dostojí, jednak, že ustanovený znalec lékař neuváže se ze svědomitosti v úkol jemu svěřený, je-li si toho vědom neb alespoň v pochybnostech o tom, že by vzhledem na své vědomosti a zkušenosti nebyl s to, zhostiti se svého úkolu spolehlivě. Že toto očekávání bylo zejména i v souzeném případě zcela na místě, toho dokladem jest, že znalci krajského soudu kutnohorského prohlásili při hlavním přelíčení ze dne 29. dubna 1926 výslovně, že se o simulaci obžalovaného vyjádřiti nemohou. Znalcům zemského trestního soudu v Praze, jimž bylo uloženo zkoumati duševní stav obžalovaného zejména i za účelem zjištění, zda obžalovaný duševní chorobu nepředstírá, bylo ono prohlášení kutnohorských soudních znalců podle záznamu proto-

kolu, sepsaného o jejich nálezu a posudku, známo, tak že, podjávše se onoho zvláštního úkolu na ně soudem vzneseného, dali tím zřejmě na jevo, že se pokládají za způsobilé splnití úkol ten spolehlivě a se zárukou jeho věcné, zejména i odborné správnosti. Při hlavním přelíčení ze dne 7. října 1926 usnesl se porotní soud dále, že soudním lékařům bude ve smyslu Šu 275 tr. ř. dána otázka o nynějším (tělesném) stavu obžalovaného. Nález a posudek v tomto směru (o nynějším duševním a tělesném stavu obžalovaného) podali patrně vzhledem k nepřítomnosti znalce docenta Dra H-a soudní znalci profesor Dr. S. a Dr. H. a to posudek, souhlasný s oním posudkem, tedy zejména i s onou jeho částí, kde se jednání obžalovaného, před tím tamtéž podrobněji vyličené, označuje jako zřejmá simulace a prohlašuje se zároveň za »hloupě« prováděnou simulaci, za vrchol simulace jeho chování v době vyšetřování duševního stavu, spočívající v tom, že nemluvil a odpíral jísti. Naproti tomu posudek o duševním stavu obžalovaného vůbec podán byl podle záznamu při hlavním přelíčení ze dne 8. října 1926 soudními lékaři Drem H-em a Drem T-ym, kteří se při tom patrně v důsledku onoho svého prohlášení ze dne 29. dubna 1926 omezili právě jen na tento úkol, nedotkli se totiž ve svém posudku vůbec před tím již kladně zodpovězené otázky simulace obžalovaného, prohlásili však, že obžalovaný v době, kdy spáchal činy, jemu za vinu kladené, byl v plném užívání rozumu, že nebyl stížen žádnou duševní chorobou a že nebyl ani ve stavu střídavého pomnutí rozumu, že byl tudíž příčetným a za své činy zodpovědným. Vzhledem k tomu, že ani v návrhu nebylo, ani ve zmateční stížnosti nečiní se nálezům a posudkům těm výtky věcné, není jim zejména vytýkána žádná z vad ani žádný z nedostatků, jež by byly porotní soud ve smyslu §§ 125, 126 tr. ř. zavazovaly opakovati nález za přibrání jiných znalců neb opatřiti posudek jiných znalců, stačí připomenouti všeobecně, že oba nálezy i posudky nejen jsou prosty jakýchkoli vad a nedostatků rázu právě naznačeného, nýbrž že svou všestrannou, věcnou důkladností i svou jasností a přesností vyhovují plně dotyčným zákonným předpisům i účeli, jehož mělo býti dosaženo jich opatřením, zejména také potud, pokud zmateční stížnost spatřuje cíl sledovaný obžalovaným, v tom, by bylo objektivně zjištěno, zda byl obžalovaný v době činů jím spáchaných člověkem příčetným či duševně chorým. Okolnost, že jeho duševní stav nebyl zkoumán psychiatry, nýbrž soudními lékaři vůbec, nezavdává sama o sobě nejmenší příčiny k důvodným pochybnostem o objektivnosti a správnosti jak šetření samotného tak jeho výsledku, došedšího výrazu oběma posudky. Zamítnutím obhájce návrhu nebyly tudíž porušeny ani zákonný předpis ani zásada řízení, jichž dbáti velí podstata řízení, zabezpečujícího obhajobu obžalovaného, ani jich nebylo použito nesprávně a zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti podle Šu 344 čís. 5 tr. ř. neprávem.

S hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 6 Šu 344 tr. ř. pokládá se obžalovaný za stížen tím, že porotní soud nevyhověl návrhu jeho obhájce, aby porotcům byly dány: 1. ke hlavním otázkám první a druhé, vztahujícím se na zločin vraždy podle Šu 278 uh. tr. zák. na Marii Š-ové a Josefě P-ové jednak otázka podle Šu 281 téhož zákona, jednak otázka

podle jeho §u 76, 2. ke třetí hlavní otázce, týkající se zločinu nedokonané úkladné vraždy podle §§ů 8, 134, 135 čís. 1 tr. zák. čís. ř. z. 117/1852 na Boženě Ř-ové otázka ve smyslu §u 2 písm. a), c) téhož zákona. Proti předpisům o otázkách porotcům, jichž porušení bylo by důvodem zmatku podle §u 344 čís. 6 tr. ř., neprohřešil se však porotní soud tím, že odmítl dáti porotcům otázku ve smyslu §u 281 uh. tr. zák. Tento trestní předpis nestanoví samostatné skutkové podstaty, nýbrž přimyká se pouze k předchozímu předpisu §u 279, podle něhož dopouští se zločinu úmyslného zabití člověka a trestá se káznicí od 10 do 15 let, kdo úmyslu předem nerozváživ zabije úmyslně člověka. Toto úmyslné zabití člověka ve smyslu §u 279 podléhá mírnějšímu trestu §u 281 káznice do 10 let, vznikl-li úmysl (t. j. předem nerozvážený úmysl zabití člověka ve smyslu §u 279) v silném rozčilení pachatelově a byl-li také ihned vykonán. Dání otázky podle §u 281 by tudíž nezbytně předpokládalo, by porotcům byla nejprve dána otázka na zločin úmyslného zabití člověka ve smyslu §u 279 (v souzeném případě jako eventuální otázka k oběma prvním otázkám hlavním), k níž by se teprve jako další, na odpovědi k ní závislá otázka dodatková pojila otázka podle §u 281. Otázky na zločin podle §u 279 uh. tr. zák. obhájce v souzeném případě nenavrhl, porotní soud pak nedal ji porotcům právem ani z povinnosti úřední, neboť výsledky trestního řízení včetně zodpovídání se obžalovaného nepoukázovaly ani na možnost, že obžalovaný úmyslu zabití Š-ovou a P-ovou předem neuvážil, nasvědčovaly naopak vesměs jen tomu, že obě ženy zabil z úmyslu předem rozváženého, že tedy oba jeho skutky přicházejí v úvahu jen jako zločin vraždy podle §u 278 uh. tr. zák. Nebylo-li tudíž již s tohoto formálního hlediska přípustným dáti porotcům přímo otázku ve smyslu §u 281 uh. tr. zák., bylo k tomu tím méně důvodů věcných a předpokladů, za nichž by byl porotní soud povinen dáti porotcům onu otázku. Dlužno i tu opět správným uznati ono odůvodnění dotyčného bodu zamítacího usnesení, neboť, nehledíc k ostatním v tom směru záporným výsledkům trestního řízení, ani obžalovaný neuvedl ničeho, co by mohlo mít významu jako tvrzení, že úmysl zabití obě ženy vznikl v silném rozčilení a že dokonce úmysl ten vykonal ihned po jeho vzniku.

Pokud se týče dodatkových otázek ve smyslu §u 76 uh. tr. zák. a §u 2 písm. a), c) tr. zák. ze dne 27. května 1852, čís. 117/1852 ř. zák., jest námitka zmateční stížnosti, že nedostatek těchto otázek zakládá zmatek podle č. 6 §u 344 tr. ř. rovněž bezdůvodná. § 319 tr. ř. říš. zák. č. 119 z roku 1873, který v projednávaném případě podle posledního odstavce §u 51 tr. ř. ve znění článku I. al. 5. zák. ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1920 jest jedině směrodatným, ukládá porotnímu soudu, by dal porotcům dodatkovou otázku na důvod trestnosti vylučující, bylo-li tvrzeno, že tu byl takový stav nebo že nastala taková skutečnost, jež by trestnost při správném použití zákona vylučovaly nebo rušily. Rozhodnou jest tedy jedině otázka, zda v souzeném případě byl tvrzen neb i jen napovězen stav, který by přišel v úvahu podle §u 76 uh. tr. zák. a §u 2 písm. a) tr. zák. čís. 117/1852. Poukaz stížnosti na způsob provedení trestných činů obžalovanému za vinu kladených, na dobu, ve které byly provedeny a na jeho chování se při činech a bezprostředně po činech ne-

jsou s to, by tvrzení neb i jen napovězení stavu takového rázu opodstatnily. Okolnosti ty byly by po případě s to vzbuditi pochybnosti o duševním stavu obžalovaného v době spáchání činů a tudíž podle §u 134 tr. ř. dáti podnět k tomu, by byl zkoumán jeho duševní stav, ale neopodstatňují tvrzení neb i jen napovězení duševní choroby obžalovaného. Duševní stav obžalovaného byl také podle předpisu §u 134 tr. ř., jak shora uvedeno, zkoumán lékaři znalci krajského soudu kutnohorského a zemského trestního soudu v Praze, jímž byly okolnosti, na něž stížnost poukazuje, ze spisů známy a znalci lékaři dospěli přes to ve svém posudku k závěru, že obžalovaný není stížen žádnou duševní chorobou, že jest příčetný, v plném užívání rozumu, a že také v době spáchání činů jemu za vinu kladených byl duševně zdrav a příčetný. Okolnosti, na něž stížnost poukazuje a o nichž se znalci lékaři vyslovili, že jsou bezvýznamny, neopodstatňují tvrzení nebo napovězení stavu v §u 76 uh. tr. zák. a v §u 2 písm. a) tr. zák. čís. 117/1852 naznačeného. Nejvyššímu soudu jest však zaujati stanovisko k otázce, zda simulování duševní choroby obžalovaným za trestního řízení nezavazovalo porotní soud k dodatkové otázce ve směru oněch zákonných ustanovení. Otázkou tou zabýval se bývalý nejvyšší vídeňský soud v rozhodnutí čís. 3885 úř. sb., otištěném též v Löfflerově »Oesterreichische Zeitschrift für Strafrecht« 1912 pod číslem 291 a odpověděl na ni kladně, shledav v simulaci duševní choroby tvrzení nepřičetnosti ve smyslu §u 2 písm. a), b) tr. zák. Než Nejvyšší soud nesdílí v této bezvýhradnosti tohoto názoru. Nutno rozlišovati mezi ustanovením §u 134 tr. ř., jenž jedná o zkoumání duševního stavu, a mezi §em 319 tr. ř., jenž upravuje povinnost porotního soudu, dáti dodatkovou otázku na důvod trestnost vylučující nebo rušící a činí povinnost tu závislou na tvrzení takového stavu a takové skutečnosti, jež trestnost vylučují nebo ruší. Podle §u 2 čís. a)—c) tr. zák. čís. 117/1852 právě tak jako podle §u 76 uh. tr. zák. jest jedině rozhodným, zda byl obžalovaný duševně chorý v době spáchání trestných činů za vinu mu kladených. Simuloval-li obžalovaný duševní chorobu teprve za trestního řízení, není to ještě tvrzením, že v době spáchání trestných činů byl duševně chorým. Simulování duševní choroby v pozdějším období, vztahujícím se na dobu přítomnou, nikoli minulou, mohlo by po případě býti tvrzením, že jest obžalovaný v přítomné době duševně chorým, mohlo by snad vzbuditi pochybnosti (§ 134 tr. ř.) o jeho příčetnosti v době spáchání činu, není však ani tvrzením, ba ani napovězením jeho duševní choroby v době spáchání trestných činů, jaké předpokládá § 319 tr. ř. pro povinnost soudu, by dal porotcům dodatkovou otázku o příčetnosti. Jen porušení této povinnosti mohlo by však opodstatniti uplatněný zmatek §u 344 čís. 6 tr. ř. Ani uplatněný důvod zmatečnosti podle čís. 6 §u 344 tr. ř. není tudíž dán.

S hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 12 §u 344 tr. ř. uplatňuje stížnost především, že porotní soud neprávem použil ustanovení §u 278 uh. tr. zák. vzhledem k tomu, že, jak se uvádí v rozsudku, sám nevzal zralou úvahu za okolnost přitěžující. Námitka ta není důvodná, neboť stížnost přezírá, že zralou úvahu nevzal porotní soud při výměře trestu

za přitěžující okolnost správně proto, že zralá úvaha jest pojmovým znakem skutkové podstaty zločinu vraždy podle §u 278 uh. tr. zák. V tomto směru není tudíž zmateční stížnost opodstatněna. S hlediska téhož důvodu zmatečnosti uplatňuje stížnost, že porotní soud, vysloviv trest smrti, vybočil z mezí ustanovení zákona, nevzav zřetele k četným polehčujícím okolnostem, z nichž některé nechal vůbec nepovšimnutými, a neřídív se při porovnávání okolností polehčujících a přitěžujících, základu to (§§y 90 až 92 uh. tr. zák.) výroku, má-li uložen býti trest smrti či káznice, přesně podle předpisů uherského trestního zákona. Podle §u 91 uh. tr. zák. dlužno sice zákonem stanovený trest smrti zaměnití v doživotní káznici, mají-li okolnosti polehčující převahu, a může podle §u 92 téhož zákona na místě trestu smrti býti uložen trest 15tileté káznice, mají-li polehčující okolnosti takovou váhu nebo jsou-li v takovém počtu, že by se trest smrti jevil nepoměrně přísným. Tato zákonná ustanovení, jak vyplývá z jejich povahy a z nadpisu hlavy VII. uh. tr. zák., »důvody trestnost vylučující a z m í r ň u j í c í«, v níž jsou zařazena, jsou ustanoveními, týkajícími se práva zmírňovacího a zaměňovacího, jimž odpovídají ustanovení §§ů 54, 55 tr. zák. z roku 1852 a 338 tr. ř. z roku 1873, jež ovšem podle práva, platného v oblasti zemí historických při trestu smrti nepřicházejí v úvahu. Podle posledního odstavce §u 51 tr. ř. ve znění čís. I. al. 5. zákona z 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1920, jest v trestním řízení pro trestný čin, spáchaný v tuzemsku, konaném u jiného soudu, než u soudu místa spáchaného činu, použití ustanovení trestního řádu, platného u soudu, u něhož se trestní řízení koná, čin však jest posuzovati a trestati podle trestních zákonů, platných v místě spáchaného činu. Vzhledem k tomuto ustanovení platí o důvodech, z nichž lze podati zmateční stížnost, ustanovení trestního řádu ř. zák. čís. 119/1873, a jest proto v projednávaném případě zmateční stížnost podanou s hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 12 §u 344 tr. ř. posuzovati jen podle tohoto zákonného ustanovení. Zmatek podle čís. 12 §u 344 tr. ř. lze však uplatňovati pouze proto, že soud při vyměřování trestu vykročil z mezí zákonné sazby trestní, pokud se tato sazba zakládá na přitěžujících nebo polehčujících okolnostech v zákoně jmenovitě uvedených, nebo když vykročil z mezí svého práva zaměňovacího nebo zmírňovacího« Podle uherského trestního řádu možno ovšem podati zmateční stížnost z důvodu, že porotní soud nepoužil ustanovení §u 92 uh. tr. zák. Ne tak podle trestního řádu, platného v oblasti historických zemí. Jde-li jen o volné uvažování soudcovské, v souzeném případě o uvažování, zda mají okolnosti polehčující převahu (§ 91 uh. tr. zák.), nebo zda mají okolnosti polehčující tou měrou převahu nebo zda se vyskytují v takové míře, že by se trest smrti jevil nepoměrně přísným (§ 92 uh. tr. zák.), jest napadati dotyčný výrok opravným prostředkem odvolání a ne zmateční stížností. Následkem toho odpadá nutnost zabývati se v tomto období dotyčnými vývody zmateční stížnosti, jimiž tato ve skutečnosti provádí opravný prostředek odvolání z výroku o trestu, obžalovaným současně podaný.